

La festa

Margaret
Kennedy

La festa

Traducció de **Lola Fígols**

Navoia

Primera edició

Març de 2022

Publicat a Barcelona per Editorial Navona SL

Editorial Navona és una marca registrada de Suma Llibres SL

Aribau 153, 08036 Barcelona

navonaed.com

Direcció editorial Ernest Folch

Edició Xènia Pérez

Disseny gràfic Alex Velasco i Gerard Joan

Maquetació i correcció Moelmo

Paper tripa Oria Ivory

Tipografies Heldane i Studio Feixen Sans

Distribució a Espanya UDL Libros

ISBN 978-84-19179-09-8

Dipòsit Legal B 20610-2021

Impressió Romanyà-Valls, Capellades

Impress a Espanya

Títol original *The Feast*

© Margaret Kennedy, 2022

Publicat per acord amb Casanovas & Lynch Literary Agency SL

Tots els drets reservats

© de la present edició: Editorial Navona SL, 2022

© de la traducció: Lola Fígols, 2022

Navona dona suport al copyright i a la propietat intel·lectual. El copyright estimula la creativitat, produeix noves veus i crea una cultura dinàmica. Gràcies per confiar en Navona, comprar una edició legal i autoritzada i respectar les lleis del copyright, evitant reproduir, escanejar o distribuir parcialment o totalment qualsevol part d'aquest llibre sense el permís dels titulars. Amb la compra d'aquest llibre, ajuda els autors i Navona a seguir publicant.

Per a la Margot Street

Índex

Pròleg	9
Dissabte	15
Diumenge	77
Dilluns	127
Dimarts	193
Dimecres	263
Dijous	321
Divendres	389

PRÒLEG

El sermó fúnebre

El setembre de 1947, el reverend Gerald Seddon de St. Frideswide, Roxton, va fer la seva visita anual al reverend Samuel Bott de St. Sody, North Cornwall.

Són vells amics i aquestes vacances que passen junts són el plaer més gran que coneixen. Perquè tot i que el senyor Bott no es pot permetre marxar fora, sí que pot prendre's una mena de vacances mentre el senyor Seddon és de visita. Canvia la sotana que d'altra manera du posada en tot moment per un parell de pantalons de franela vells i un jersei, i se'n van a observar ocells a la vora dels penya-segats. Al vespre, juguen a escacs. Tots dos s'acosten als seixanta, són anglocatòlics, cèlibes i desconcertantment sincers. Els agrada que els parroquians els anomenin «pare», però ja no gaudeixen tant de les escaramusses amb els protestants com quan eren joves. El pare Bott és un home gris, fornit i hirsut; s'assembla una mica a un terrier escocès i no és gaire popular a la parròquia de St. Sody. El pare Seddon té la malenconia penjant d'un gos rastrejador; la seva vida és més dura i més desagradable, però els parroquians se l'aprecien.

El pare Seddon sempre arriba a l'hora de sopar i, de seguida que han acabat, treuen el tauler d'escacs. A Londres, es passa els vespres anant a clubs i missions, per la qual cosa sem-

pre espera amb moltes ganes aquells dies de descans. Així doncs, el vespre de la seva arribada el 1947 es va sentir lleugerament ofès quan en Bott li va dir que guardés el taulell d'escacs.

—Avui no puc jugar —va explicar en Bott—. Em sap molt greu; he d'escriure un sermó.

En Seddon va arquejar les celles. Durant aquelles vacances tenien com a norma que en Bott escrivís tots els sermons amb antelació.

—És un sermó inesperat. He intentat acabar-lo aquesta tarda, però no se m'acudia res per dir.

—Que estrany —va insinuar en Seddon despietadament.

—Bé... és que és un sermó fúnebre...

En Bott va anar fins a l'escriptori i va destapar la màquina d'escriure.

—Tampoc és un funeral normal i corrent —va queixar-se—. De fet, no és ni un funeral. No podem enterrar els difunts. Ja estan enterrats. Sota un penya-segat...

—Ah, la cala de Pendizack?

En Seddon mai no tenia gaire temps per llegir el diari, però recordava aquell incident perquè havia passat a la parròquia del seu amic. Durant el mes d'agost, una massa enorme de roca d'un penya-segat s'havia esfondrat sobtadament. Havia caigut sobre una petita cala a uns quants quilòmetres del poble de St. Sody, i havia destruït completament una casa que, fins llavors, havia estat en una llengua de terra al cantó est de la cala. Tots els qui eren dins la casa havien mort.

—Va ser una mina, oi? —va preguntar—. Una mina que el mar havia arrossegat a la cova de darrere la casa?

—En part, sí. Però va passar fa mesos, això de la mina —va dir en Bott—. L'hivern passat. Va explotar dins la cova i sem-

blava que no havia causat estralls. Tots vam pensar que la casa se n'havia salvat pels pèls. Era un hotel, saps? Abans havia estat una casa particular, però l'havien convertida en una pensió. La cova queda just a sota del penya-segat. L'explosió devia fer miques les roques de dins i una bona part de la paret del penya-segat es devia aflluixar. Més tard van trobar esquerdes a dalt del penya-segat, un centenar de metres terra endins. En Humphrey Bevin, del Departament de Topografia, que viu cap al cantó de Falmouth, saps, va sentir-ne parlar i va venir a donar-li un cop d'ull. Estava indecís; creia que si hagués hagut de caure, ja ho hauria fet feia temps. Però s'ho va repensar i va escriure a en Siddal dient-li que, si aquelles esquerdes s'eixamplaven més, segurament la casa ja no seria segura i que seria millor que en sortissin. En Siddal era el propietari de l'hotel. Mai no li va contestar. Mai no va fer-hi res. I, ara, és sota el penya-segat.

—Vols dir que encara hi són tots enterrats?

—No hi havia manera de treure'ls d'allà. Hauries de veure el lloc; no el reconeixeries. La cala ja no hi és. Ningú no pensaria mai que allà hi havia hagut una casa i jardins i estables. Així que ara hem de fer una cerimònia horripilant... La missa, a l'església, i la resta tan a prop d'ells com puguem... grim pant pels penya-segats. No m'agraden, aquestes coses, però no puc pas negar-m'hi, i els hem de donar cristiana sepultura tan bé com puguem. Ho hauríem fet abans, però durant un temps vam pensar que els podríem treure d'allà. És demà. I si jo fos tu, me n'aniria a passar el dia a una altra banda. M'imagino que vindrà la premsa i cotxes plens de turistes... I esperen que jo faci un sermó!

En Bott va dirigir-se a la màquina d'escriure. Sempre escrivia a màquina els sermons perquè feia tan mala lletra que

no l'entenia. Tampoc entenia sempre el que escrivia a màquina, en això també era inexpert. Va posar una «q» al capdamunt de la pàgina, va fer memòria, i va posar un «1». Llavors va pitjar la tecla de les majúscules i va escriure un primer títol:

AGTE DIVI

Després d'això va haver-hi una pausa de vint minuts. En Seddon s'havia posat còmode intentant resoldre un problema d'escacs. El rellotge barat de sobre la lleixa de la llar de foc feia un tic-tac ràpid.

En Bott dibuixava sobre el paper assecant. Primer, va dibuixar un dofí. Després, va dibuixar uns capitells de columnes corbats. I llavors va dibuixar el cap de Pendizack, endinsant-se al mar. Aquesta part encara hi era. A l'altra banda de la cala. Hi havia estat centenars d'anys, potser milers. Però el caos de roques caigudes i pedres, la nova paret exposada del penya-segat a la banda est, tot això només feia un mes que hi era. No ho hauria pogut dibuixar; no podia acceptar que allò tingués cap mena de forma.

Durant setmanes, havia tingut aquella confusió petrificant ficada al cap, bloquejant-li els pensaments amb una mena de xerric esgarrifós, de la mateixa manera que la carretera havia quedat bloquejada la nit que va sortir corrents a veure què havia passat. Ell i tot el poble havien sentit el terrabastall i el retruny que havia fet el penya-segat en caure. Mentre corrien camps a través, va trobar-se gent cridant que l'Hotel Pendizack havia «desaparegut». Esperava trobar-s'hi ruïnes, soroll, confusió, crits, cadàvers... qualsevol cosa horrible, menys el que hi va trobar.

Una cortina asfixiant de pols els donava la benvinguda muntanya avall cap al penya-segat, i gairebé no s'hi veien.

L'accés a l'hotel descendia en ziga-zagues escarpades, entre arbres i arbustos al costat d'un petit congost. El silenci que venia de baix ja havia començat a glaçar-li el cor abans de fer el segon revolt i topar amb una roca. Una muntanya s'alçava davant seu. Ja no hi havia cap carretera de baixada.

Al principi va pensar que era una barrera de pedres soltes i va intentar grimpar-hi per sobre. Però finalment les roques que s'esfondraven i relliscaven van obligar-lo a retrocedir i, tornant carretera amunt, va agafar un camí secundari, un petit túnel per entremig de rododendres, que anava a parar al penya-segat obert. Des d'aquí, sota la llum encara polsegosa de la lluna, va poder veure què havia passat. El penya-segat esfondrat havia omplert tota la cala. No havia quedat ni rastre de la casa, ni de la plataforma de terra on s'havia alçat fins llavors, ni de cap altra cosa que mai hagués estat allà.

La marea ja mullava suaument les pedres acabades de caure com si sempre hi haguessin estat. La línia de costa s'havia adaptat a un nou patró i els penya-segats havien recuperat la seva solidesa antiga i calmada.

Va sospirar, va passar ratlla al primer títol, i en va escriure un de nou:

dESISTIU, RECONEXEUXE JO SOC DÉU.

—No vas gaire ràpid —va observar en Seddon.

—Vaig tenir por —va dir en Bott.

Va escriure: «Mort sobtada». I va afegir:

—Encara en tinc.

—No devia ser res comparat amb el nord de Londres el 1941, diria jo.

—Ho sé.

En Bott es va aixecar i va anar cap a la finestra. Feia una nit bonica, començava a alçar-se vent. Es veien els arbres agitant-se al voltant del campanar de l'església, una massa fosca en moviment en contrast amb un cel sense estrelles. Aviat caurien les fulles i quedarien escampades per sobre les tombes fins que es descomponguessin i tornessin a la terra. Les branques nues s'esgranarien al voltant de l'església durant els temporals d'hivern, esperant l'hora de les fulles noves. Amb el pas de les setmanes i els mesos el record d'aquesta nit d'estiu quedaria més i més relegat al passat. Ell confiava més en el futur. «No hi ha res segur», va pensar, «excepte la primavera».

—Els supervivents —va dir— van venir aquí. Van venir a refugiar-se aquí, aquella primera nit.

—Hi va haver supervivents?

—Sí, sí. Van venir aquí i van parlar. Van seure i parlar tota la nit. D'aquella manera que parla la gent que ha experimentat un xoc. Diuen coses que no dirien en cap altra circumstància. Van dir coses d'allò més extraordinàries. Em van explicar com s'havien escapat... Massa coses, em van explicar. M'estimaria més que no ho haguessin fet.

—Com es van escapar?

—No sé pas què dir-te'n —va dir en Bott, girant-se d'esquena a la finestra—. No sé què pensar. Van explicar moltes coses però no pas tot, és clar. Ningú no sabrà mai tota la veritat. Però el que sí que em van dir...

Va acostar-se a la xemeneia i va seure a la cadira de davant d'en Seddon.

—Escolta —va dir—. A veure què en penses, tu...

DISSABTE

1. Carta de Lady Gifford a la senyora Siddal

*The Old House,
Queen's Walk,
Chelsea
13 d'agost, 1947*

Benvolguda senyora Siddal,

Li hauria d'haver escrit fa temps per expressar-li les *ganes* que tenim de venir a passar les vacances a Pendizack. Però a la primavera, quan el meu marit va reservar les habitacions, no em trobava gaire bé i em tenien prohibit escriure cartes. Tot molt millor, ara. Els metges, afilant els ganivets, m'han promès que em deixaran *perfecta* per a la tardor.

Arribarem el dissabte dia setze. La canalla vindrà en tren i necessitarà un cotxe que els vagi a buscar (la secretària del meu marit ja li escriurà sobre això: quin tren i quina estació, etc.). Jo vindré amb cotxe amb ell, i esperem arribar entre l'hora del te i la de sopar. Però si arribéssim amb retard, que podria assegurar-se que els nens vagin a dormir *d'hora*, si és tan amable? Estaran cansats i emocionats, després del viatge.

La nostra amiga en comú, la Sibyl Avery, m'ha parlat molt de Pendizack i de com n'és, d'encantador. Molt millor que un hotel normal, especialment per a la canalla. M'ha dit que vostè té fills, però no sabia recordar quants anys tenien. Si n'hi ha que tinguin edat d'anar a la guarderia, potser en Michael i en Luke podrien fer els àpats amb ells, ja que potser mouran

massa enrenou al menjador i temo que jo faré la major part dels *meus* àpats al pis de dalt, així que no els podré supervisar. Que seria una molèstia molt gran? El meu marit em pot portar les safates a dalt, és clar. Detesto causar problemes, però el doctor m'ha insistit tant que estigui tranquil·la durant els àpats... Pateixo unes indigestions terribles i ell creu que és perquè tinc la ment massa activa. *Penso* i *parlo* massa quan menjo, així que realment és millor que ho faci sola.

La Sibyl m'ha explicat que vostès tenen granja pròpia, la qual cosa m'anirà molt bé per controlar el règim. En un hotel normal és difícil; no es prenen cap molèstia per als invàlids. Realment no és gran cosa, però li apunto el que (a) el meu doctor m'ha dit que *puc* menjar, i (b) el que *no* puc menjar.

- A. Carn blanca, carn de caça, carn *fresca* de carnisseria, fetge, ronyons, lletons de vedella, etc., cansalada viada, llengua, pernil, verdura fresca, amanides verdes, ous frescos, llet, mantega, etc. Ja veu que hi ha força tria.
- B. Salsitxes, carn reescalfada, margarina, i *res* enllaunat, és a dir ni ous en pols, llet en pols, etc., i *res* de *carn adobada*.

No l'atabalaré amb detalls avorrits. És només que el meu metabolisme no s'ha recuperat des que va néixer la Caroline i ni un sol doctor en tot el Regne Unit acaba de treure'n l'entrellat. No m'importaria tant si no fos perquè és una *llauna*. De debò que detesto ser una molèstia, i no es pot estar malalt sense causar molèsties als altres. Però sé que m'entendrà. La Sibyl m'ha explicat que vostè és una magnífica persona i que tracta meravellosament els seus convidats. M'ha jurat que una

setmana a Pendizack em deixarà com nova. I sobre el fet que faci els àpats al pis de dalt: és evident que, en aquests temps tan difícils, no pot servir a tothom el mateix menjar que jo necessito, així que potser vostè preferiria que els altres hostes no veiessin els meus plats. La gent és tan egoista i desconsiderada, a vegades.

Em deixa del tot admirada que se li hagi acudit aquesta manera de mantenir la seva preciosa casa antiga. Nosaltres vam haver de renunciar a la nostra casa de camp a Suffolk. No hi teníem personal! La vida sembla haver perdut tota grandesa i elegància, oi?

Ah, i li molesten els gats? La Hebe insisteix a portar el seu, i no m'he vist amb cor de dir-li que no. Em temo que malcrio la meva família, però suposo que ho entendreà, perquè m'imagino que la Sibyl li deu haver explicat la meva història, que és tan divertida com trista! Després de la Caroline, es van acabar les criatures... quan jo en volia una dotzena! Però no podia suportar que la Caroline fos filla única, així que vam haver de buscar la germana petita i els dos germans petits entre els pobres nens no desitjats d'aquest món, i sempre sento que he de ser *més* que una mare per a ells per tal de compensar aquella primera desgràcia tan terrible. La Hebe té deu anys, i els nois (bessons) en tenen vuit.

Ara m'adono que no he dit res sobre el peix. Puc menjar de tot menys arengada fumada, tot i que crec que la palaia tampoc se'm posa gaire bé, i el bacallà tampoc, llevat que es cuini amb molta mantega. Les petxines i la llagosta no estan *verboten*, la qual cosa és d'agrair, perquè m'imagino que vos-tès en deuen tenir moltes i hi ha molta gent que no en pot menjar.

Estaré encantada de conèixer-la. Li insisteixo que no passi tota l'estona sent una mestressa de casa exemplar i que em permeti alguns moments de xafardeig juntes, ja que crec que tenim molts amics en comú.

Diria que deu conèixer els Grackenthorpe. Tinc en gran estima la Veronica i la trobo tant a faltar, ara que se n'han anat a viure a Guernsey! Però tots acabarem vivint allà, si l'impost sobre la renda no baixa aviat.

Salutacions cordials,
Atentament,
EIRENE GIFFORD

PD. Hi hauria cap possibilitat que el meu marit pogués jugar a golf?